

Od Zagreba do Transfagarasana ima točno 1000 kilometara, odnosno 12 sati solidne vožnje.

drove prekrasno položene asfaltne zmije koja se uspinje kroz šumu, preko ledine i krša. Morao sam to vidjeti uživo. Mozgao sam, razmišljao, sanjario, a onda jedan dan prevagnuo i odlučio da idem. Sve što trebam je izabrati automobil!

Ne, inicijalna ideja nije bila otići s Volkswagen up!-om, da budem posve iskren. Nadao sam se da će to biti neki sportski automobil, s makar GT ili GTI značkom na stražnjici. Ipak, znao sam da ako ne odem sada, opet će sve pasti u vodu. I tako smo jedne prohladne rujanske zore ostavili Zagreb da spava u magli. Frane i ja uputili smo se prema najboljoj vozačkoj cesti na svijetu.

Ljepote Srbije.

Nagužvan i neispavan, otrgnut od užurbane svakodnevice, stresa i mailova, tek sam na granici sa Srbijom popustio onaj grč da mi se neka- mo žuri, da nešto moram pod hitno napraviti. Grbavi početni komad autoceste prije Beogra-

da trgnuo me nazad u slobodu. „Mi putujemo! I ne žuri nam se. Ne gledaj toliko naprijed nego i kroz bočne prozore. I makni tu nogu s gasa.“ Govorio sam sam sebi. Prošuljali smo se kroz tek minulu jutarnju gužvu glavnog grada Srbije i nastavili letargičnim komadom autoputa prema Požarevcu. Nema gužve, a brda uz cestu djeluju kao izvučena iz slikovnice.

Sunce se lijeno probijalo kroz netom iscije- dene kišne oblake ocrtavajući prekrasan pej- zaž, kad smo sišli s autoceste i započeli pravi put kroz Srbiju. Mihajlovac. Oдавде na dalje, do povratka nema autoputa. Tek tu i tamo nas kroz Rumunjsku čeka koji trzaj široke ceste. Na- mjerno nismo htjeli stati kraj trošne vulkani- zerske radionice ili ciganskog naselja. Ima ih da se zagledate u njih, ali ovaj kraj je puno više od slike iz filmova Emira Kusturice, pogotovo kad kod Velikog Gradišta zamotate desno i krenete uz Dunav prema Donjem Milanovcu. Dunav je

7C ili "Ceausescuova glupost" je vjerojatno najbolja vozačka cesta na svijetu, a proteže se preko Transilvanijskih Alpa.

Ovdje je živio grof Vlad Tepeš III., nama poznat kao Vlado Drakula. Srećom, Vlade nije bilo doma kad smo prolazili.

ovdje ogroman, a cijeli dojam dodatno podcrtavaju klifovi s desne i lijeve strane rijeke. Cesta je fantastična. Iza svakog zavoja je sve ljepši pejzaž.

Golubački grad, tvrđava na stijeni, trenutano u rekonstrukciji, označava ulazak u nacionalni park Đerdap. Kažu da je grijeh proći ovuda i ne zastati na Kapetan Mišinom Bregu kod legende Žike, ugostitelja u Donjem Milanovcu. Tamo nam je ujedno bilo i prvo odmorište.

Iz raja u pakao.

600 km od Zagreba iskočili smo iz malenog up!-a. Pokucacao sam na pokazivač goriva, onako znački. Radi li? up! je srknuo tek nešto manje od pola rezervoara i tvrdio prosječnu potrošnju od 5,5 litara. Nismo bili ni umorni ni nagužvani, dapače, za dva krupnija oktanoglavca prilično smo se komotno vozili.

Žika nas je ugostio kao da smo kod djeda i bake na selu. Kapetan Miša s ovog je brda promatrao dolaze li njegove drvene teglenice Dunavom, odatle i ime. A mora se priznati da je imao što i gledati, pogled puca do rumunjske granice, a tišina je tolika da čujete u daljini brodove koji lijeno gmižu kanalom. Omamljeni hranom i prirodom jedva smo se pokrenuli dalje. Valjalo je prijeći u Rumunjsku.

Iz rajskog vrta ušli smo u ralje pakla. Nakon graničnog prijelaza koji je vrvio starim, trulim zaplijenjenim Daciama, krenuli smo prema Sebesu i Devi, na sjever rumunjskom magistralnom cestom. Uhvatio nas je mrak i počela je kiša. Bila je to vožnja koju neću tako skoro zaboraviti. Svakih 5 minuta gledali smo potencijalnu tešku prometnu nezgodu. Lokalci voze derutne automobile upitne tehničke ispravnosti i pretječu kolonu vraćajući se u škare nazad u traku ispred tegljača. Na sve to, cesta je grbava, prepuna udarnih rupa, masna i čudne konfiguracije, bez ritma. Do hotela nas je dijelilo 400 kilometara ovakvog ruleta. Kad smo konačno dotaknuli Cartisoaru, u podnožju Transfagarasana, bila je ponoć. Vlasnik apartmana dočekao nas je kao zabrinuti roditelj. Podignutih

